

Sygn. akt VII U 1012/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 maja 2017 r. w Warszawie

sprawy B. B. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania B. B. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 25 maja 2016 r., znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 25 maja 2016 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu B. B. (1) prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 maja 2016 r. na stałe.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 maja 2016 r. (znak: (...)), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu B. B. (1) przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, że orzeczeniem z dnia 29.11.2013 r. ubezpieczony został uznany za częściowo niezdolnego do pracy od dnia 21.06.2013 r. do 30.11.2014 r. Orzeczeniem z dnia 29.10.2014 r. lekarz stwierdził całkowitą niezdolność do pracy od dnia 8.08.2014 r. do 31.10.2015 r. Niezdolność ta została przedłużona następnym orzeczeniem do dnia 30 kwietnia 2016 r. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 18.05.2016 r. uznała ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy na trwałe.

W ocenie organu rentowego ubezpieczona nie spełnia jednak warunku wskazanego w treści art. 57 ust.3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie że niezdolność do pracy powstała w okresie późniejszym niż 18-mcy od ustania zatrudnienia (ubezpieczenia).

Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji dnia 20.06.2016 r. W odwołaniu wskazał, że jego stan zdrowia nie poprawił się, a wręcz przeciwnie, pogorszył. Odwołujący się przywołał orzeczenie ZUS z dnia 29.09.2015 r., w którym stwierdzono, że jest on całkowicie niezdolny do pracy do dnia 30.06.2016 r. W tym czasie był dwukrotnie hospitalizowany, przebył dwie koronografie, wstawiono mu dwa stendy, których teraz ma sześć. Choruje także na cukrzycę typu B, nieuleczalne tętno w lewej pachwinie, a także drętwienie kończyn.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w dniu 8 lipca 2016 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazał, że komisja lekarska ZUS z dnia 18.05.2016 r. ustaliła, że ubezpieczony jest trwale częściowo niezdolny do pracy i w związku z tym nie spełnił warunku zawartego w art. 57 ust. 1 ustawy emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony B. B. (1) złożył dnia 21.03.2016 r. w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem z dnia 20 kwietnia 2016 r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony B. B. (1) jest trwale częściowo niezdolny do pracy. Dnia 9 maja 2016 r. do Oddziału Orzecznictwa Lekarskiego i Prewencji (...) O/ZUS w W. wpłynął sprzeciw ubezpieczonego od orzeczenia lekarskiego lekarza orzecznika. Orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 18 maja 2016 r. stwierdzono, że ubezpieczony jest trwale częściowo niezdolny do pracy. Orzeczenie zostało wydane po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonania analizy dokumentacji medycznej tj. dokumentacji z przebiegu leczenia ambulatoryjnego, kart informacyjnych z leczenia szpitalnego, zaświadczeń o stanie zdrowia wystawionych przez lekarzy oraz w uparciu o opinię konsultanta ZUS z dnia 18 kwietnia 2016 r.

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2016 r. Sąd Okręgowy postanowił dopuścić dowody z opinii łącznej biegłych sądowych lekarzy specjalistów: kardiologa, chirurga naczyniowego, diabetologa, lekarza medycyny pracy celem ustalenia czy odwołujący jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, ze wskazaniem daty powstania tej niezdolności; czy jest to niezdolność stała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres; jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowie ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała.

W opinii z dnia 19 sierpnia 2016 r. biegły sądowy z zakresu chirurgii naczyniowej dr n. med. J. P. (1) wskazał, że wykonane 27.11.2015 r. badanie USG+D wykazało objawy niedokrwienia przewlekłego kończyny dolnej lewej. Tętnica udowa głęboka okazała się być niedrożną, przepływ był nieobecny. Fizycznie nie stwierdzono obecności tętna na tt. grzbietowej stopy i piszczelowej tylnej. Ucieplenie lewej kończyny dolnej jest osłabione w porównaniu do kończyny dolnej prawej. U ubezpieczonego rozpoznano uogólnione zmiany miażdżycowe tętnic, a także zwięzające stwardnienie tętnic kończyn dolnych (...). Biegły z tego zakresu wskazał, że ubezpieczony od dnia 27.11.2015 r. jest trwale częściowo niezdolny do pracy.

W opinii z dnia 24 września 2016 r. biegły sądowy z zakresu kardiologii Prof. dr hab. med. W. S. wskazał, że ubezpieczony od 8 lat choruje i leczy się na nadciśnienie tętnicze i cukrzycę typu 2. Zdaniem biegłego u ubezpieczonego występuje zaawansowana wielonaczyniowa choroba wieńcowa, która dodatkowo jest modyfikowana i akcelerowana przez współistniejące choroby takie jak hipercholesterolemia, nadciśnienie tętnicze, a przede wszystkim cukrzyca, która znacznie przyspiesza proces aterosklerozy. Proces ten poza tętnicami wieńcowymi objął także tętnice kończyn dolnych. Przebieg choroby wykazuje dużą dynamikę i szybką progresję zmian naczyniowych. Pacjent wymaga intensywnego i stałego leczenia specjalistycznego. Mając na względzie powyższe biegły stwierdził całkowitą, trwałą niezdolność do pracy z przyczyn kardiologicznych.

W opinii z dnia 16 września 2016 r. biegła sądowa z zakresu diabetologii dr n. med. E. R. wskazała, że niedocukrzenia nie występują, jednakże poziom hemoglobiny glikowanej wynosił we wrześniu 9,7 %, co świadczy o złym wyrównaniu cukrzycy. Biegła uważa, że opiniowany wymaga systematycznego leczenia, redukcji wagi ciała, przestrzegania diety cukrzycowej, co niewątpliwie poprawiłoby wyrównanie cukrzycy. Biegła zaznacza, że cukrzyca akceleruje zmiany miażdżycowe w naczyniach. Sama cukrzyca nie powoduje u opiniowanego niezdolności do pracy, ale trzeba zaznaczyć, że niewątpliwie przyspiesza zmiany aterosklerotyczne w tętnicach.

W opinii z dnia 14 marca 2017 r. biegły sądowy z zakresu medycyny pracy dr n. med. J. P. (2) wskazała, że odwołujący z powodu naruszenia sprawności organizmu jest całkowicie trwale niezdolny do pracy.

Niezdolność do pracy jest kontynuacją niezdolności wcześniej oznaczonej powstałej 8 sierpnia 2014 r. oraz że istniała również po kwietniu 2016 r.

W dalszej części opinii biegła określiła, że u odwołującego istnieje zaawansowana wielonaczyniowa choroba wieńcowa, która wymagała wielu interwencji naczyniowych. Niepomyślne rokowanie w odniesieniu do chorób układu krążenia pogarsza u opiniowanego współistnienie cukrzycy, która przyspiesza zmiany aterosenne w tętnicach. Zmiany miażdżycowe, poza naczyniami wieńcowymi obejmują też tętnice kończyn dolnych. U opiniowanego co roku, a nawet co kilka miesięcy dochodzi do nowych zwężeń w naczyniach wieńcowych.

Biegła zaznaczyła także, że u odwołującego przeciwwskazane jest wykonywanie prac fizycznych, zwłaszcza wymagających wysiłków statycznych, praca w godzinach nocnych, praca na wysokości, prace wymagające pełnej i dobrej sprawności psychofizycznej. Ze względu na powyższe przeciwwskazania, opiniowany nie jest również zdolny do podjęcia pracy poza posiadanymi kwalifikacjami.

Organ rentowy po zapoznaniu się z opiniami biegłych wniósł o oddalenie odwołania, jednakże nie wniósł żadnych uwag do żadnej z wyżej opisywanych opinii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie B. B. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 25 maja 2016 r. znak: (...) , jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748; ze zm.) – zwanej dalej: „ustawą emerytalną”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1.jest niezdolny do pracy;

2.ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3.niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt. 1 i 2, pkt. 3 lit. b, pkt. 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt. 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt. 10 lit. a, pkt. 11-12, 13 lit. a, pkt. 14 lit. a i pkt. 15-17 oraz art. 7 pkt. 1-3, 5 lit. a, pkt. 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2, przepisu ust. 1 pkt. 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Wskazane warunki muszą być spełnione łącznie. Pierwszy z nich, tj. niezdolność do pracy, jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03).

W rozpoznawanej sprawie organ rentowy w treści odwołania podniósł, że niezdolność do pracy powstała w okresie późniejszym niż 18-mcy od ustania zatrudnienia (ubezpieczenia). Niemniej jednak należy mieć na względzie przepis art. 57 ust. 2 ustawy, zgodnie z którym wymogu z art. 57 ust. 1 pkt 3 nie stosuje się, gdy ubezpieczony spełnia przesłankę z art. 57 ust. 1 pkt 2, tj. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a jednocześnie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy badając spełnienie warunków uprawniających do nabycia prawa do wnioskowanego świadczenia wymienionych w art. 57 ustawy emerytalnej, zobowiązany był ustalić, czy odwołujący jest osobą niezdolną do pracy.

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się po pierwsze stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a po drugie możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

Warunek całkowitej niezdolności do pracy został spełniony. O całkowitej, trwałej niezdolności do pracy orzekł biegły z zakresu kardiologii oraz z zakresu medycyny pracy. Trzeba zaznaczyć w tym miejscu, że pozostałe dwie opinie z zakresu diabetologii oraz chirurgii naczyniowej miały uboczne znaczenie dla sprawy. Potwierdziła to także biegła z zakresu diabetologii, która w swojej opinii wskazała, że kluczowe znaczenie dla oceny niezdolności do pracy odwołującego ma opinia lekarza z zakresu kardiologii.

Jednocześnie organ rentowy nie złożył żadnych zastrzeżeń do opisanych opinii biegłych sądowych. W ocenie Sądu opinie zostały wykonane w sposób rzetelny i profesjonalny. Nie było zatem powodu do odmówienia im wiary przy ustalaniu stanu faktycznego.

Osoba całkowicie niezdolna do pracy, która udowodniła okres składkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny, ma prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy bez względu na to, czy niezdolna do pracy stała się przed upływem 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia lub innych okresów, wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ustawodawca uznał, że w przypadku osób całkowicie niezdolnych do pracy, posiadających tak długi okres składkowy, racjonalne jest zrezygnowanie z dodatkowych warunków nabycia prawa do renty.

Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajdzie art. 58 ust. 1 pkt. 1, mając na uwadze, że ubezpieczony przepracował 25 lat. Zgodnie z treścią art. 59 ust. 1 ustawy emerytalnej, osobie, która spełniła warunki określone w art. 57, przysługuje:

- 1) renta stała - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta okresowa - jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

Konkludując, jak wynika z zebranego materiału dowodowego, B. B. (1) spełnia przesłanki niezbędne do otrzymania świadczenia rentowego z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Wyżej wymienione świadczenie zostało mu przyznane na stałe.

Mając na względzie powołane okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 25 maja 2016 r., znak: (...), w ten sposób, że przyznał odwołującemu B. B. (1) prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2016 r. na stałe.

ZARZĄDZENIE

(...)